

Chapa Sapa Fansipan Hoàng Liên Sơn

Em thương em Ngày Tết: đi chơi núi Chapa!

Em muốn nhìn bông hoa nở trắng trời Việt Bắc. Đất Nước đã thống nhất, em muốn nhìn mùa Xuân. Mùa Xuân của nhân dân...ai cũng mừng vui Tết!

Lên đây thấy bông tuyết, em thấy người ta rét bán từng nhánh lan rừng...em thấy những bàn chân không mang giày, mang giép, không có mang gì hết / dẫu là đôi giép râu...

Em thấy có nhiều râu kết thành chuỗi nước mắt / người ta đeo trước ngực. Người ta mời em mua: "Một chút đi mà Cô". Và em lau nước mắt...

Em chỉ là người khách / về khách sạn nhìn rừng / nghe tiếng chuông rưng rưng / từ giáo đường rưng xuống...Chapa ngày tắt sớm/ không có tiếng chuông Chùa; lạnh quá....chắc nhà Sư / đi tu nơi miền ấm?

Ba ngày có nhiều lắm / để em ở Chapa? Ba ngày thấy nước ta / hoa đào, hoa mận nở...Em còn cần chi nữa? Những căn chòi khói sương...

Em trở về, vương vương / cái gì thật khó tả! Rời Việt Nam lâu quá / được nhìn lại...Cố Hương! Em cầm chữ Yêu Thương / và bút ra từng chút!

Ồ sao em lại khóc? Việt Nam ngạo nghễ kia! Em nhớ bàn tay chìa / của cô bé người Thái / hai bàn tay tê tái / nhỏ xíu đã nổi gân...

Chỗ nào là chỗ gần - gần Quê Hương mình nhất? Nhìn hình Nguyễn Xuân Phúc / cứ ngỡ ông người Tàu...ông đưa tay ông chào...ông làm duyên thật đẹp...

Ôi Việt Nam tha thiết / tôi yêu Người muôn năm!

Trần Văn Lệ